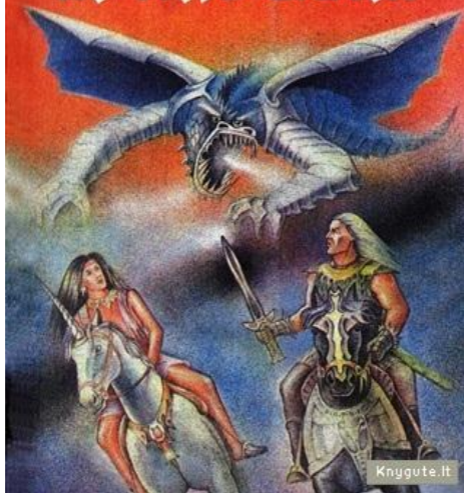

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

8

Poul Anderson
**TRYS ŠIRDYS
IR TRYS LIŪTAI**

Knygute.lt

Poul Anderson
TRYS ŠIRDYS IR TRYS LIŪTAI
Fantastinis romanas ir apysaka

Taiklus šūvis mūšyje - ir Holgeris
Karlsenas atsiduria Viduriniame Pasaulyje,
burtų bei magijos karalystėje, kur taip pat
tvenkiasi lemtingojo žmonijai karo
debesys. Fėja Morgana, kiti Stebuklų
šalies gyventojai verčia Holgerį tarnauti
Chaos, jau prisijaukinusio trolius,
milžinus žmogėdras ir vilkolakius, ordoms.
Mergelė gulbė įkalbinėja jį ginti žmoniją.
Iš pradžių, neigdamas Vidurinio Pasaulio
realumą, Holgeris trokšta kuo greičiau
grįžti Žemėn, tačiau netrukus suvokia, jog
būtent šioje ugnimi spjaudančių drakonų,
aistringų undinių šalyje jis privalo kovoti
arba mirti...

Iš anglų kalbos vertė JOLANTA KOROLKOVAITĖ,
ANITA KAPOČIŪTĖ

Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
8 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Viršelio dailininkas A. Šimakauskas Kaunas 1993
Poul Anderson - THREE HEARTS AND THREE LIONS

© Poul Anderson 1961

© Vertimas į lietuvių kalbą - leidykla „Eridanas“ - 1993

© Elektroninė versija - Knygute.lt - 2012

Turiny

Skraidančių peilių vartai

Trys širdys ir trys liūtai

Skraidančių peilių vartai

Ir vėl Keipenas Vara liko be skatiko kišenėje, prarado ir stogą virš galvos, ir mylimąją. Skindamasis kelią per turgaus minią, jis stengėsi atrodyti narsesnis nei buvo iš tikrųjų. Iki pat šios dienos jis sugebėjo net kelias savaites prasilaikyti Molino Žibintininko dvare, netgi tapo namiškiu. Rūmuose gyveno brangi jo širdžiai kambarinė Danlisė, be to, už kiekvieną dainą ar sukurtą eilėraštį šventikas jam neblogai atlygindavo. Nors padėtis taip staigiai, taip siaubingai pasikeitė, Keipenas tebedėvėjo ryškiai žalią tuniką, purpurinį apsiaustą, siauras geltonas kelnes, minkštus sidabru puoštus pusbačius ir beretę su plunksna. Kad ir sugelta širdimi, būkštaudamas dėl mylimosios likimo, jis dar neketino išparduoti savo pašvity, mat žinojo aibę būdų, kaip prasimanyti pinigų pragyvenimui bent tol, kol ieškos savo širdies damos. Prireikus jis visuomet galės užstatyti savo arfą (kas neretai atsitikdavo ir anksčiau) - auksakalys kaip tik dailino jos papuošimus.

Jeigu jam nepavyks pasiekti tikslo iki visiškai prispaus skurdas, teks pripažinti, kad tiek Danlisė, tiek poniją Rosandą jis prarado visiems laikams. Bet Keipenas nebuvo iš tų, kurie iš

anksto graužiasi dėl būsimų sielvartų.

Saulė jau krypo vakarop, o turgus vis dar bangavo ir užė. Pirkliai, amatininkai, nešikai, tarnai, vergai, namų šeimininkės, valkatos, prostitutės, darbdaviai, elgetos, vagys, kortuotojai, magai, bažnyčių patarnautojai, kareiviai, dar balažin kas šurmuliavo, klegėjo, šnekučia-vosi, derėjosi, ginčijosi, riejos, tarėsi, dainavo, lošė kauliukais, gėrė, valgė ir dar nežinia kuo užsiiminėjo. Raiteliai, kupranugarių varovai bei vežikai skynėsi kelią per minią, lydimi keiksmų srauto. Iš vyninių liejosi muzika. Krautuvėlėse šūkavo pirkliai, girdami savo prekę - ak, tikras stebuklas! Kaimynai riejos tarpusavyje, o kas turėjo ūpo, dainavo, užsilipę ant plokščių stogų. Ore tvyrojo tirštas kvapas: dvelkė žmogaus kūnu, prakaitu, kepta mėsa bei riešutais, aromatingais gėrimais, oda, vilna, mėšlu, dūmais, alyva, pigiais kvepalais.

Paprastai šis apšiuręs spalvingas reginys džiugindavo Keipeno Varos širdį. Bet dabar Keipenas skverbėsi per minią su tikslu. Žinoma, budrumo jis neprarado nė akimirksniai - kitaip Šventovėje tuojau prapulsi. Pajutęs švelniai jo šoną brūkštelėjusius pirštus, jis kaipmat suprato, kas tai. Kitąsyk Keipenas tebutų nusijuokęs ir pasakęs kišenvagiui: "Ė, bičiuli, at-

leisk, bet man regis, turėčiau kai ką iš tavęs atsiimti". Bet šį kartą, norėdamas sudrausti vagį, jis užsimojo kardu - atšokdamas vagišius trenkėsi į storulę gėlių pardavėją ir nuvertė visas gėles nuo žalvarinio jos padėklo. Pilvūze suklykė ir puolė daužyti tuo padėklu jam per galvą.

Keipenas nė nestabtelėjo paspoksoti.

Rytiniame turgaus pakraštyje jis rado, ko ieškojęs. Byra vėl buvo susipykusi su kitais savo amato meistras ir persikėlusį kitur. Jos kioskelis su juodomis užuolaidomis glaudėsi prie purvinos mūro sienos. Čia pat stūksojo odų raugykla, iš jos per naktį sklindančių garų smarvė stebė keistame įtvare rūkstančio Ilyros smilkalo kvapą. Be abejo, ji užgožtų ir visų kitų Ilyros žolių aromata. Pati mergina visai neatrodė bauginanti, nors šiaip jau grėsminga išvaizda paprastai lėmė daugumos aiškiaregių, magų, fokusininkų bei panašių burtininkų sėkmę. Ji dar buvo per jauna. Su savo laisvai krintančiu įmantriu Sdanzo šalies apdaru, ji priminė žiniuonę, tik buvo pernelyg graži.

Keipenas nusilenkė jai, kaip buvo įprasta Keronoje.

- Sveika, mieloji Byra, - pasakė jis.

Sédédama ant priegalvio, kerétoja nusišypsojo.

- Sveikas, Keipenai Vara.

Juodu neretai pasišnekučiuodavo, dažniausiai juokaudami; kartais, norédamas ją pralinksminti, jis padainuodavo. Keipenas geidè ir kai ko daugiau, bet atrodè, kad ji nelinkusi per arti prisileisti nei vieno vyro; o be to, dramblotas kalvis, kuris pats aiškiai žavėjosi mergina, saugojo, kad visi gerbtų jos valią.

- Senokai tavęs čia nesimatè, - pastebėjo ji. - Kokia laimè tave ištiko, kad užmiršai netgi senus draugus - Mano laimè taip buvo mane įtraukusi, kad net nelikdavo laiko ateiti čia pasimatyti su tavim, mano mieloj - iš įpročio atsakè jis.

Ilyros kakta apsiniaukè. Iš po vešlių kaštoninių plaukų gelsvame veide žibėjo didžiulès akys; dabar jos įdèmiai smigo į lankytoją.

- Tu randi laiko, kai, ištikus nelaimei, tau prireikia pagalbos, - pasakè ji.

Anksčiau jis nebuvo nuolatinis jos klientas, tiesą sakant, nesilankydavo ir pas kurį kitą Šventovės pranašautoją ar stebukladarį. Jis užaugo Keronoje, o tenai beveik niekas magija neužsiiminėja. Vèliau klajodamas jis susidūrè

su tiek keistenybių, kad net susvyravo įgimtas jo skepticizmas. Ir taip jau prislėgtas jis pajuto nugara perbėgant šaltuką.

- Ar tu net nekerėdama gali išskaityti mano likimą?

Jinai vėl nusišypsojo, tik šįkart blankiau.

- O ne. Aš tiktai samprotauju. Labirintą pasiekė žinia, kad tu apsistojai Juvelyrų kvartale ir kad dažnai lankaisi Molino Žibintininko rūmuose. Jeigu tu atvyksti iškart po to, kai mes išgirdome naujieną apie praėjusią naktį pagrobtą Molino žmoną - kiekvienam aišku, kad tu - ne pašalinis.

Jis linktelėjo.

- Taip. Aš užgautas - ir skaudžiai. Aš praradau... - jis sudvejojo, ar išmintinga būtų ištarti "savo meilę". Kažin ar verta sakyti tai merginai, kurios grožį jis taip dažnai šlovindavo.

-... savo padėtį ir pajamų šaltinį... - atšovė Byra. - Vargu bau Vyriausiajam šventikui berūpi menestreliai. Spėju, kad kaip tik jo žmona labiausiai tavim ir žavėjosi. Nereikia būti dideliu pranašu, kad suvoktum, jog savo uždarbi tu išleisdavai vos gavęs, o gal ir dar greičiau, be to, nuolat vėluodavai sumokėti nuomą, Taigi, vos gandas pasiekė šeimininko ausis, tave tuoj

pat išgrūdo iš prabangaus būsto, kuriame buvai įsikūręs. Tu sugrįžai į Labirintą, nes daugiau neturi kur dėtis, tu sugrįžai pas mane tikėdamasis meilumu išgauti paslapties raktą... juk jei padėsiu surasti dingusią poniją - sugrįš tavo sėkmė, netgi su kaupu.

- Ne, ne, ne! - protestavo jis. - Tu skaudini mane nepelnytai.

- Vyriausiasis šventikas gali kreiptis pagalbos tiktai į savo - Ranko - dievus... - pasakė Ilyra. Iš jos balso dingo susierzinimas, ji susimąstė ir persibraukė ranka smakrą. - Jis yra Imperatoriaus giminaitis, atsiųstas čia vadovauti statybai šventyklos, kuri turi pranokti Ilso Šventyklą. Taigi jam nevalia maldauti senųjų dievų pagalbos, negali jis pasinaudoti nė mūsų burtininkų, raganų ar aiškiaregių paslaugomis. Bet tu, kilęs iš tolimos karalystės vakarų krašte, kuri nepriklauso Imperijai, - tu gali ieškoti pagalbos visur. Pas mane ateiti sumanei, žinoma, pats. Priešingu atveju Moliņas būtų davęs tau aukso tiek, kad pakaktų nusisamdyti pranašą, turintį geresnį vardą nei aš.

Keipenas iškėlė rankas.

- Tu samprotauji be priekaištų, mieloji mergelė, - pripažino jis. - Bet dėl motyvų klysti.

Na, be abejo, būtų visai neblogai, jeigu Molinas mane gerbtų, neatsisakyčiau ir padoraus uždarbio - ir taip toliau. Vis dėlto aš užjaučiu jį: nors iš pažiūros griežtas ir niūrus, jis nėra blogas žmogus - ir dabar kankinasi. Dar labiau užjaučiu jo žmoną, kur išties buvo man palanki, o dabar pagrobta ir nežinia kur uždaryta. Bet užvis labiausiai... - jis įsikarščiaavo. - Ponia Rosanda buvo pagrobta ne viena. Drauge prapuolė ir jos padėjėja Danlisė. O Danlisė... aš ją myliu, Ilyra, ir ketinau ją vesti...

Mergina toliau tyrė jį žvilgsniu. Regėjo vidutinio ūgio jaunuolį, laibą, bet tvirtą ir vikrą (gyvenimo būdas jį daug ko išmokė - nors šiaip Keipenas buvo iš prigimties tingus, tik, žinoma, ne lovoje). Pailgas, smulkių ir taisyklingų bruožų veidas švariai nuskustas, akys skaisčiai žydros, juodi banguoti plaukai siekė pečius. Kalbant jo bake buvo girdėti vos juntama melodija, tarsi liudijanti apie baltus miestus, žalius laukus bei girias, sidabru švytinčius ežerus, žydrą jūrą - visas grožybes tolimosios tėvynės, kurią jis paliko ir iškeliavo ieškoti laimės.

- Žavesio tau nestinga, Keipenai Vara, - sumurmėjo ji. - Ir pats puikiai tą žinai.

- Bet tavo kišenėse švilpauja vėjai, - ūmai

susigriebė ji. - Kuo tu man sumokėsi?

- Man regis, kol kas tau teks kliautis būsima sėkme - kaip ir man, - pasakė jis. - Jei bendromis jėgomis mums pasiseks išgelbėti damas - tuomet pasidalinsime užmokestį. Galbūt tavo sios dalies tau pakaks nusipirkti namą Turtų take.

Jinai suraukė kaktą.

- Iš tiesų, - tęsė menestrelis, - aš juk gausiu daugiau, ne vien savo dalį Molino skirto apdovanojimo. Aš susigražinsiu mylimąją, taip pat ir šventiko malonę, kas irgi man pelninga. Pagalvok: juk tau tereikia pasinaudoti savo menu. Po to visi pavojai ir vargai teks man.

- Kodėl tu manai, kad paprasta aiškiaregė gali sužinoti daugiau už Princo Vyriausybės tardytojus? - paklausė ji.

- Neatrodo, kad tokie dalykai būtų jų žinioje, - atsakė Vara.

Kerėtoja pasilenkė, drabužio klosčių slepiamas jos kūnas įsitempė. Regis, turgaus šurmulys atsitraukė, kad juodu liktų vieni su savo paslaptimi.

- Manęs ten nebuvo, - tyliai prašneko jis. - Aš atvykau šįryt, anksti, kai visa jau buvo įvykę. Po miestą sklando gandai: rūmų tarnai išple-

pėjo, ką žinojo, savo pašaliečiams draugams, o šie gi perpasakojo naujienas savo bičiuliams. Gandų sklidimo neįmanoma sustabdyti. Molinas daugumą faktų slepia, kol išsiaiškins, ką gi jie reiškia - jeigu išvis kada išsiaiškins. Aš suspėjau atvykti, kol dar nebuvo prasidėjusi sumaištis, ir niekas man netrukde pasišnekėti su žmonėmis, kol mane pamatė pats ponas ir liepė nešdintis. Taigi, aš žinau tiek pat, kiek ir visi - tiesą sakant, labai nedaug.

- Na? - paragino ji.

- Neatrodo, kad tai būtų žemiškų jėgų darbas - žemiški grobikai paprastai pareikalauja išpirkos. Be to, rūmai akylai saugomi, o nei Molinas, nei jo žmona nė kojos iš jų nekelia be palydos. Nepamiršk: jo misija čia, švelniai tariant, nepopuliari. Apsaugos kareivius jie atsivežė iš Ranko - papirkti jų neįmanoma. Rūmai stūkso sodo vidury, sodą juosia aukšta tvora, o ant tvoros nuolat budi sargyba. Be to, sutemus į sodą paleidžiami trys leopardai.

Molinas turėjo reikalų pas Prinčą - savo giminaitį - ir visą naktį praleido jo rūmuose. Molino žmona ponia Rosanda liko namuose ir anksti atsigulė, bet netrukus pakilo sakydama, kad negali užmigti. Jinai liepė pažadinti Danlisę. Danlisė nėra paprasta kambarinė - kamba-

rinių jie turi daugybę. Ji - ponios draugė, patikėtinė, patarėja, ji renka informaciją, o kitą kart jai tenka pabūti gide ar vertėja. Ak, mano ji Danlisė - ji dorai uždirba savo atlyginimą, ji to verta. Nors mudu buvome paskyrę pasimatymą auštant (dėl ko aš ir atvykau taip anksti), jai teko keltis guosti verkšlenančios Rosandos: palaikyti ponią už rankos. Rašyti ponios diktuojamus laiškus. Paskaityti raminančią knygą... Atleisk, užsišnekėjau. Pakanka pasakyti, kad juodvi užkopė į kambarį pastogėje, kuris įrengtas taip, kad gali būti ir kabinetas, ir soliariumas. Ten veda vieninteliai laiptai, o daugiau kambarių viršutiniame aukšte nėra. Tiesa, ten yra balkonas. Naktis buvo šilta, ir balkono durys buvo atlapos, taip pat ir langai. Aš apžiūrėjau namo sieną apačioje. Sieną gryo marmuro - jokių papuošimų, tik įvairiaspalvė mozaika. Jokių vijoklių - nieko, už ko kabindamasis galėtum užsiropšti viršun. Nebent būtų musė.

Ir vis dėlto... Prieš pat saulėtekį pasigirdo klyksmas. Sargybinis puolė laiptais aukštyn. Jam teko išlaužti vidines duris - jos buvo užsklęstos. Manau, moterys užsisklendė tik tam, kad kas atsitiktinai nesutrukdytų - namo viduje niekas neįjautė jokios grėsmės. Soliariumas

buvo apverstas aukštyn kojomis, baldai sulaužyti, mėtėsi vazų šukės ir sudraskyto rūbo skutai, raudonavo kraujo pėdsakas. Ak, jos turėjo priešintis, bent jau Danlisė. Tačiau ir ji, ir jos ponia buvo dingusios.

Abu sargybiniai, budėję ant sodo tvoros, pranešė, jog girdėjo kažkokį garsą - tarsi kas būtų smarkiai plasnojęs sparnais. Naktis buvo tamsi, apniukusi, ir sargyba, žinoma, nieko nematė. Gal ir tas triukšmas jiems tik pasivaideno. Nežinia, kaip paaiškinti tai, kad leopardai tūnojo susigūžę kamputyje - vos išvydę prižiūrėtoją, jie puolė jo pasitikti ir mielai sugrįžo į savo narvus.

- Štai tiek tėra žinoma. Byra, - užbaigė Keipenas. - Padėk man, maldauju, padėk man susigražinti prarastąją meilę.

Kerėtoja ilgokai tylėjo. Kai pagaliau prašneko, jos kuždesį vos galėjai išgirsti.

- Bijau, kad tai blogiau, nei tikėjausi. Man nesinori nei lįsti ten, nei žiūrėti.

- O gal tu klysti? - įkalbinėjo ją Keipenas. Ji dėbtelejo į vyriškį, tarsi mesdama iššūkį....